Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 850/2004 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 29 kwietnia 2004 r.

dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych i zmieniające dyrektywę 79/117/EWG

(Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 7)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1195/2006 z dnia 18 lipca 2006 r.	L 217	1	8.8.2006
►M2	Rozporządzenie Rady (WE) nr 172/2007 z dnia 16 lutego 2007 r.	L 55	1	23.2.2007
►M3	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 323/2007 z dnia 26 marca 2007 r.	L 85	3	27.3.2007
►M4	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r.	L 87	109	31.3.2009
►M5	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 304/2009 z dnia 14 kwietnia 2009 r.	L 96	33	15.4.2009
►M6	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 756/2010 z dnia 24 sierpnia 2010 r.	L 223	20	25.8.2010
►M7	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 757/2010 z dnia 24 sierpnia 2010 r.	L 223	29	25.8.2010
►M8	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 519/2012 z dnia 19 czerwca 2012 r.	L 159	1	20.6.2012
►M9	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1342/2014 z dnia 17 grudnia 2014 r.	L 363	67	18.12.2014

▼B

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 850/2004 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 29 kwietnia 2004 r.

dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych i zmieniające dyrektywę 79/117/EWG

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Społeczno-Ekonomicznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 Traktatu ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Niniejsze rozporządzenie dotyczy przede wszystkim ochrony środowiska naturalnego i ochrony zdrowia ludzi. Zatem jego podstawą prawną jest art. 175 ust. 1 Traktatu.

(2) Poważny niepokój Wspólnoty budzi nieustanne uwalnianie do środowiska trwałych zanieczyszczeń organicznych. Te substancje chemiczne, które są przenoszone ponad granicami międzynarodowymi daleko od ich źródeł, pozostają na stałe w środowisku, ulegają bioakumulacji za pośrednictwem złożonego łańcucha pokarmowego i stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska naturalnego. Niezbędne jest zatem przyjęcie dalszych środków zmierzających do ochrony zdrowia ludzi i środowiska przed tymi zanieczyszczeniami.

(3) Z uwagi na swoje obowiązki w zakresie ochrony środowiska naturalnego Wspólnota podpisała w dniu 24 czerwca 1998 r. Protokół do konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości dotyczący trwałych zanieczyszczeń organicznych, zwany dalej „Protokołem”, a w dniu 22 maja 2001 r. Konwencję sztokholmską w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, zwaną dalej „Konwencją”.

(4) Chociaż na poziomie Wspólnoty wprowadzone zostały przepisy prawne odnoszące się do trwałych zanieczyszczeń organicznych, jego główne niedostatki polegają na braku lub niepełności postanowień dotyczących zakazu wytwarzania i stosowania każdej z substancji chemicznej wyszczególnionych obecnie w wykazach, braku określenia warunków ramowych dla objęcia zakazami, ograniczeniami lub eliminacją dodatkowych substancji będących trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi, czy też jakichkolwiek warunków ramowych mających na celu zapobieganie wytwarzaniu i stosowaniu nowych substancji, które wykazują cechy trwałych zanieczyszczeń organicznych. Na poziomie Wspólnoty nie określono żadnych wartości docelowych w zakresie redukcji emisji, a obecne spisy substancji uwalnianych do środowiska nie obejmują wszystkich źródeł trwałych zanieczyszczeń organicznych.

([1]) Dz.U. C 32 z 5.2.2004, str. 45.
([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 lutego 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 26 kwietnia 2004 r.

▼B

(5) Aby zapewnić spójne i skuteczne wykonanie zobowiązań Wspólnoty wynikających z Protokołu i Konwencji, niezbędne jest ustanowienie wspólnych ram prawnych dla przyjmowania środków zmierzających w szczególności do eliminacji wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania umyślnie wyprodukowanych trwałych zanieczyszczeń organicznych. Ponadto w ramach odnośnych wspólnotowych programów ocen i zezwoleń należy uwzględnić cechy trwałych organicznych zanieczyszczeń.

(6) Należy zapewnić koordynację i spójność wykonywania na poziomie Wspólnoty postanowień Konwencji rotterdamskiej ([1]), sztokholmskiej i bazylejskiej ([2]), a także udziału w pracach nad sformułowaniem strategicznego podejścia do międzynarodowego zarządzania chemikaliami (SAICM) w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych.

(7) Ponadto, zważywszy na określoną w rozporządzeniu zasadę ostrożności, która stanowi fundament dla postanowień niniejszego rozporządzenia, pamiętając o zasadzie 15 Deklaracji z Rio de Janeiro w sprawie środowiska i rozwoju oraz biorąc pod uwagę dążenie do wyeliminowania, w miarę możliwości, uwalniania trwałych zanieczyszczeń organicznych do środowiska, stosowne jest ustanowienie w niektórych przypadkach bardziej rygorystycznych środków niż te, które wynikają z Protokołu i Konwencji.

(8) Proponowane rozporządzenie REACH mogłoby stanowić w przyszłości właściwy instrument dla wprowadzania w życie niezbędnych środków kontrolnych w odniesieniu do wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania wyszczególnionych w wykazach substancji, jak również środków kontrolnych dotyczących istniejących i nowych substancji chemicznych i pestycydów wykazujących cechy trwałych zanieczyszczeń organicznych. Bez uszczerbku dla przepisów przyszłego rozporządzenia REACH i zważywszy na wagę wprowadzenia w życie, tak szybko jak to możliwe, środków kontrolnych w odniesieniu do substancji wymienionych w Protokole i w Konwencji, niniejsze rozporządzenie powinno wdrożyć te środki na zasadzie przejściowej.

(9) Wprowadzanie do obrotu i stosowanie większości spośród trwałych zanieczyszczeń organicznych wymienionych w Protokole lub Konwencji zostało już wyeliminowane we Wspólnocie, w wyniku wprowadzenia zakazów ustanowionych w dyrektywie Rady 79/117/EWG z dnia 21 grudnia 1978 r. zakazującej wprowadzaniu do obrotu i stosowania środków ochrony roślin zawierających niektóre substancje czynne ([3]) i w dyrektywie Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ([4]). Aby jednakże zapewnić wykonanie zobowiązań Wspólnoty wynikających z Protokołu i Konwencji i zminimalizować uwalnianie trwałych zanieczyszczeń organicznych, jest konieczne i właściwe, by zabronić wytwarzania tych substancji i ograniczyć do minimum wyłączenia od tego zakazu, tak by wyjątki te miały zastosowanie jedynie w tych przypadkach, gdy dana substancja spełnia niezbędną funkcję w szczególnym zastosowaniu.

([1]) Konwencja w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami.

([2]) Konwencja o kontroli transgranicznego przemieszczania się i unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych.

([3]) Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

([4]) Dz.U L 262 z 27.9.1976, str. 201. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/21/WE (Dz.U. L 57 z 25.2.2004, str. 4).

▼B

(10) Wywóz substancji objętych Konwencją i wywóz lindanu podlegają regulacji rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów ([1]).

(11) Wytwarzanie i stosowanie heksachlorocykloheksanu (HCH), w tym lindanu, podlega ograniczeniom na mocy Protokołu, lecz nie jest objęte całkowitym zakazem. Ta substancja jest w dalszym ciągu stosowana w niektórych Państwach Członkowskich, nie jest zatem możliwe wprowadzenia natychmiastowego zakazu jej wszelkich obecnych zastosowań. Jednakże ze względu na szkodliwe właściwości HCH i potencjalne ryzyko związane z jej uwolnieniem do środowiska jej wytwarzanie lub zastosowanie winno być ograniczone do minimum i ostatecznie wyeliminowane nie później niż do końca 2007 r.

(12) Przestarzałe lub niedbale zarządzane zapasy trwałych zanieczyszczeń organicznych mogą stać się poważnym zagrożeniem dla środowiska i zdrowia ludzi, na przykład na skutek zanieczyszczenia gleby lub wód gruntowych. Właściwe jest zatem przyjęcie przepisów idących dalej niż postanowienia ustanowione w Konwencji. Zapasy zakazanych substancji winny być traktowane tak jak odpady, podczas gdy zapasy substancji, których wytwarzanie lub stosowanie pozostaje dozwolone, winny być zgłaszane organom i podlegać właściwemu nadzorowi. W szczególności istniejące zapasy, które składają się z lub zawierają zakazane trwałe zanieczyszczenia organiczne winny być zarządzane tak jak odpady, tak szybko jak jest to możliwe. Jeśli w przyszłości zakazem zostaną objęte inne substancje, ich zapasy winny być bezzwłocznie zniszczone i gromadzenie jakichkolwiek nowych zapasów tych substancji będzie niedozwolone. W związku ze szczególnymi problemami niektórych nowych Państw Członkowskich, wskazane jest udzielenie odpowiedniej pomocy finansowej i technicznej za pośrednictwem istniejących instrumentów finansowych Wspólnoty, takich jak Fundusz Spójności i fundusze strukturalne.

(13) Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie wspólnotowej strategii dla dioksyn, furanów i polichlorowanych bifenyli (PCB) ([2]), a także zgodnie z Protokołem i Konwencją, uwalnianie do środowiska trwałych zanieczyszczeń organicznych będących niezamierzonymi produktami ubocznymi procesów produkcyjnych, winny być rozpoznawane oraz redukowane tak szybko jak to możliwe, w celu ich ostatecznego wyeliminowania, tam gdzie jest to wykonalne. Należy opracować i wprowadzić w życie odpowiednie krajowe plany działań, obejmujące wszelkie źródła tych zanieczyszczeń i środki, w tym przewidziane na mocy obowiązującego ustawodawstwa wspólnotowego, w celu zapewnienia stałej i racjonalnej ekonomicznie redukcji uwalniania tych zanieczyszczeń, tak szybko jak to możliwe. W tym celu należy wypracować odpowiednie instrumenty w ramach Konwencji.

(14) Zgodnie z wyżej wspomnianym komunikatem, należy przyjąć odpowiednie programy i ustanowić mechanizmy w celu uzyskania adekwatnych danych z monitoringu obecności dioksyn, furanów i PCB w środowisku. Trzeba jednakże zapewnić, że odpowiednie instrumenty są dostępne i można z nich korzystać na warunkach akceptowalnych z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia.

([1]) Dz.U. L 63 z 6.3.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 775/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 27).

([2]) Dz.U. C 322 z 17.11.2001, str. 2.

▼B

(15) Na mocy Konwencji, zawartość trwałego zanieczyszczenia organicznego w odpadach winna zostać zniszczona lub nieodwracalnie przekształcona w substancje niewykazujące podobnych cech, chyba że inne operacje są bardziej pożądane ze względu na ochronę środowiska. Ponieważ obowiązujące prawodawstwo wspólnotowe dotyczące odpadów nie zawiera szczególnych przepisów w odniesie niu do tych substancji, przepisy takie należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu. Aby zapewnić wysoki poziom ochrony, do dnia 31 grudnia 2005 r. należy ustanowić wspólne dopuszczalne wartości stężenia przedmiotowych substancji w odpadach.

(16) Uznaje się wagę identyfikowania i oddzielania odpadów składających się z trwałych zanieczyszczeń organicznych, zawierających je lub skażonych nimi u źródła, w celu zminimalizowania przenikania tych substancji chemicznych do innych odpadów. Dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1976 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ([1]) ustanowiła zasady wspólnotowe w sprawie zarządzania odpadami niebezpiecznymi, które zobowiązują Państwa Członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków wymagających od zakładów i przedsiębiorstw, które unieszkodliwiają, odzyskują, gromadzą lub transportują odpady niebezpieczne, by nie mieszały różnych kategorii odpadów niebezpiecznych lub by nie mieszały odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne.

(17) Konwencja stanowi, że każda ze Stron ma sporządzić plan wykonania jej zobowiązań wynikających z Konwencji. Państwa Członkowskie winny zapewnić możliwości udziału społeczeństwa przy sporządzaniu ich planów wdrożeniowych. Ponieważ Wspólnota i Państwa Członkowskie dzielą kompetencje w tym zakresie, plany wdrożeniowe należy sporządzić zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie Wspólnoty. Należy wspierać współpracę i wymianę informacji między Komisją a organami Państw Członkowskich.

(18) Zgodnie z Konwencją i Protokołem, należy przekazywać informacje o trwałych zanieczyszczeniach organicznych innym Stronom. Należy również wspierać wymianę informacji z państwami trzecimi nie będącymi stronami tych Porozumień.

(19) Ponieważ opinia publiczna, szczególnie w krajach rozwijających się, nie jest często świadoma zagrożeń, jakie niosą dla zdrowia obecnych i przyszłych pokoleń, jak też dla środowiska trwałe zanieczyszczenia organiczne, potrzebne są szeroko zakrojone działania informacyjne, by podnieść poziom przezorności i zdobyć poparcie dla ograniczeń i zakazów. Zgodnie z Konwencją, należy wspierać i ułatwiać realizację programów skierowanych na podniesienie świadomości społecznej w odniesieniu do tych substancji, szczególnie wśród najbardziej wrażliwych grup społecznych, a także na szkolenie, stosownie do okoliczności, pracowników, naukowców, wychowawców, personelu technicznego i kadr menedżerskich.

([1]) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 28).

▼B

(20) Na wniosek zainteresowanego państwa i w ramach dostępnych zasobów Komisja i Państwa Członkowskie winny współpracować w udzielaniu stosownej i szybkiej pomocy technicznej mającej na celu w szczególności wzmocnienie zdolności krajów rozwijających się i państw znajdujących się w okresie przejściowym, do wykonania postanowień Konwencji. Pomoc techniczna obejmuje rozwój i wdrożenie odpowiednich alternatywnych produktów, metod i strategii, *inter alia* w odniesieniu do stosowania DDT w zwalczaniu chorób zakaźnych, która na mocy postanowień Konwencji może być użytkowana jedynie zgodnie z zaleceniami i wytycznymi Światowej Organizacji Zdrowia, w przypadku gdy bezpieczne, skuteczne i przystępne kosztowo alternatywy nie są dostępne w danym państwie.

(21) Dokonuje się regularnej oceny skuteczności środków przyjętych w celu redukcji uwalniania trwałych zanieczyszczeń organicznych. W tym celu Państwa Członkowskie składają Komisji okresowe sprawozdania, dotyczące w szczególności wykazów uwolnień, podlegających zgłoszeniu zapasów oraz wytwarzania i wprowadzania do obrotu substancji objętych ograniczeniami. Komisja opracowuje, we współpracy z Państwami Członkowskimi, wspólny formularz dla sprawozdań Państw Członkowskich.

(22) Konwencja i Protokół stanowią, że ich Strony mogą przedstawiać propozycje innych substancji, które powinny stać się przedmiotem działań międzynarodowych, w konsekwencji czego dodatkowe substancje mogą zostać wyszczególnione w wykazach ustanowionych na mocy tych porozumień. W takim przypadku niniejsze rozporządzenie winno być odpowiednio zmienione. Ponadto powinna istnieć możliwość modyfikacji istniejących zapisów w załącznikach do niniejszego rozporządzenia, *inter alia* w celu ich dostosowania do postępu naukowego i technicznego.

(23) W przypadku gdy w załącznikach do niniejszego rozporządzenia wprowadza się zmiany w związku z wyszczególnieniem dodatkowych trwałych zanieczyszczeń organicznych pochodzących z zamierzonej produkcji w Protokole lub w Konwencji, zmiany takie włącza się do załącznika II, zamiast do załącznika I, jedynie w wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach.

(24) Środki niezbędne do wykonywania niniejszego rozporządzenia winny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(25) Aby zapewnić przejrzystość, bezstronność i spójność na poziomie wprowadzonych działań Państwa Członkowskie ustanawiają normy dotyczące kar nakładanych za naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz zapewniają ich stosowanie. Takie kary winny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, ponieważ nieprzestrzeganie tych postanowień może rodzić zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska naturalnego. Informacje o naruszeniach postanowień niniejszego rozporządzenia powinny być podawane w stosownych przypadkach do wiadomości publicznej.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

(26) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ochrona środowiska naturalnego i zdrowia ludzi przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi, nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez Państwa Członkowskie z powodu transgranicznych skutków tych zanieczyszczeń, a zatem można je osiągnąć w pełniejszym stopniu na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki w oparciu o zasadę pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Stosownie do określonej w tymże artykule zasady pomocniczości, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres niezbędny dla osiągnięcia powyższych celów.

(27) W świetle powyższego należy zmienić dyrektywę 79/117/EWG,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Uwzględniając w szczególności zasadę ostrożności, celem niniejszego rozporządzenia jest ochrona zdrowia ludzi i środowiska naturalnego przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi poprzez zakazanie, wyeliminowanie w możliwie szybkim czasie lub ograniczenie produkcji, wprowadzania do obrotu i stosowania substancji będących przedmiotem Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, zwanej dalej „Konwencją", lub Protokołu z 1998 r. do konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości dotyczącego trwałych zanieczyszczeń organicznych, zwanego dalej „Protokołem", poprzez zminimalizowanie uwolnień takich substancji, tak aby wyeliminować je ostatecznie tam, gdzie jest wykonalne, i w najszybszym możliwym czasie, oraz przez ustanowienie przepisów dotyczących odpadów składających się z jakiejkolwiek takiej substancji, zawierających ją lub nią skażonych.

2. Artykułów 3 i art. 4 nie stosuje się do odpadów składających się z, zawierających lub skażonych dowolną z substancji wymienionych w załączniku I lub II.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „wprowadzanie do obrotu" oznacza odpłatne lub nieodpłatne dostarczanie lub udostępnianie osobom trzecim. Przywóz na obszar celny Wspólnoty uznaje się za wprowadzenie do obrotu;

b) „artykuł" oznacza przedmiot złożony z jednej lub wielu substancji i/lub preparatów, którego szczególne przeznaczenie funkcjonalne wyznaczone zostało w stopniu większym przez szczególny kształt, warstwę wierzchnią lub wzór, jaki nadano mu w trakcie procesu wytwarzania, niż przez jego skład chemiczny;

▼B

c) „substancja” – jak w definicji określonej w art. 2 dyrektywy Rady 67/548/EWG ([1]);

d) „preparat” – jak w definicji określonej w art. 2 dyrektywy 67/548/EWG;

e) „odpady” – jak w definicji określonej w art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG ([2]);

f) „unieszkodliwianie” – jak w definicji określonej w art. 1 lit. e) dyrektywy 75/442/EWG;

g) „odzysk” – jak w definicji określonej w art. 1 lit. f) dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 3

Kontrola wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania

1. Wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji wymienionych w załączniku I, w postaci samoistnej, w preparatach, czy też jako składniki artykułów, jest zakazane.

2. Wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji wymienionych w załączniku II, w postaci samoistnej, w preparatach, czy też jako składniki artykułów, podlega ograniczeniom na warunkach określonych w tymże załączniku.

3. W systemach ocen i zezwoleń dotyczących istniejących i nowych substancji chemicznych i pestycydów w ramach odnośnego prawodawstwa wspólnotowego Państwa Członkowskie i Komisja uwzględniają kryteria określone w pkt 1 załącznika D do Konwencji, a także przyjmują stosowne środki w celu kontroli istniejących substancji chemicznych i pestycydów i zapobieżenia wytwarzaniu, wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu nowych substancji chemicznych i pestycydów, które wykazują cechy trwałych zanieczyszczeń organicznych.

Artykuł 4

Wyłączenia od środków kontroli

1. Artykułu 3 nie stosuje się w przypadku:

a) substancji wykorzystywanej w badaniach laboratoryjnych lub jako substancja odniesienia;

b) substancji występującej jako śladowe skażenie w substancjach, preparatach lub artykułach.

2. Artykułu 3 nie stosuje się do substancji występujących jako składniki artykułów wyprodukowanych przed lub w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, ale nie później niż w sześć miesięcy od daty wejścia w życie.

Artykułu 3 nie stosuje się w przypadku substancji występujących jako składniki artykułów, które są już wykorzystywane w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Jednakże niezwłocznie po uzyskaniu informacji o artykułach określonych w akapicie pierwszym i drugim Państwo Członkowskie powiadamia o tym fakcie Komisję.

([1]) Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 807/2003.

([2]) Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

▼B

W każdym przypadku, gdy Komisja otrzyma taką informację lub dowie się w inny sposób o takich artykułach, powiadamia bezzwłocznie o tym fakcie, w miarę potrzeby, Sekretariat Konwencji.

3. Jeśli dana substancja wymieniona jest w części A załącznika I lub w części A załącznika II, Państwo Członkowskie, które pragnie zezwolić, do czasu upłynięcia terminu określonego w odnośnym załączniku, na produkcję i stosowanie tej substancji jako półproduktu wykorzystywanego w systemie zamkniętej instalacji, niezwłocznie powiadamia o tym stosownie Sekretariat Konwencji.

Jednakże takie zgłoszenie można wykonać tylko wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

a) w odnośnym załączniku dokonano adnotacji, która stwierdza wyraźnie, że można zezwolić na taką produkcję i stosowanie;

b) w trakcie procesu produkcyjnego substancja zostanie przekształcona w jedną lub kilka substancji, które nie wykazują cech trwałego zanieczyszczenia organicznego;

c) nie przewiduje się narażenia ludzi lub środowiska na kontakt ze znaczącymi ilościami substancji w trakcie jej wytwarzania lub stosowania, jak wykazała to ocena tego systemu zamkniętego, przeprowadzona zgodnie z dyrektywą Komisji 2001/59/WE ([1]).

Zgłoszenie, które przekazuje się również innym Państwom Członkowskim oraz Komisji, zawiera szczegółowe dane na temat faktycznej lub szacunkowej wielkości produkcji lub zakresu stosowania przedmiotowej substancji oraz charakteru procesu w systemie zamkniętej instalacji, określając ilość wszelkiego nieprzekształconego i niezamierzonego skażenia śladowego trwałym zanieczyszczeniem organicznym, które stanowi materiał wyjściowy dla produktu końcowego.

Terminy, o których mowa w pierwszym akapicie, mogą być zmienione w przypadkach, gdy po przekazaniu powtórnego zgłoszenia Sekretariatowi Konwencji przez zainteresowane Państwo Członkowskie udzielona zostanie na podstawie Konwencji wyraźna lub milcząca zgoda na dalszą produkcję lub stosowanie substancji przez kolejny okres.

Artykuł 5

Zapasy

1. Posiadacz zapasów, składających się z lub zawierających dowolną z substancji wymienionych w załączniku I lub w załączniku II, których stosowanie nie jest dozwolone w żadnej formie, gospodaruje takimi zapasami, tak jak odpadami oraz zgodnie z art. 7.

2. Posiadacz zapasów w ilości większej niż 50 kg, składających się z lub zawierających dowolną z substancji, wymienionych w załączniku I lub w załączniku II, których stosowanie jest dozwolone, przekazuje właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym taki zapas się znajduje, informacje na temat charakteru i rozmiarów tych zapasów. Takie informacje przekazuje się w terminie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i zmian do załączników I lub II, a następnie corocznie, aż do terminu określonego w załączniku I lub II dla ograniczonego stosowania przedmiotowych substancji.

Posiadacz gospodaruje zapasami w sposób bezpieczny, sprawny i przyjazny dla środowiska.

([1]) Dyrektywa Komisji 2001/59/WE z dnia 6 sierpnia 2001 r. dostosowująca do postępu technicznego po raz dwudziesty ósmy dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 225 z 21.8.2001, str. 1).

▼B

3. Państwa Członkowskie nadzorują wykorzystanie i gospodarowanie zgłoszonymi zapasami.

Artykuł 6

Redukcja, minimalizacja i eliminacja uwolnień

1. W terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie opracują i będą prowadzić spisy uwolnień do powietrza, wody i gleby substancji wymienionych w załączniku III, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji i Protokołu.

2. Państwo Członkowskie przedstawia zarówno Komisji, jak i innym Państwom Członkowskim, jako część krajowego planu wdrożeniowego i zgodnie z art. 8, swój plan działań w odniesieniu do środków mających na celu identyfikację, oznaczanie i minimalizację łącznych uwolnień, opracowany zgodnie z jego zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji, tak aby zostały uwolnienia te zostały wyeliminowane w miarę możliwości i jak najszybciej.

Plan działań obejmuje środki wspierające rozwój, a tam, gdzie uznane to będzie za stosowne, również nakładające obowiązek stosowania zastępczych lub zmodyfikowanych materiałów, wyrobów i procesów w celu zapobieżenia powstawaniu i uwalnianiu substancji wymienionych w załączniku III.

3. Przy rozpatrywaniu propozycji dotyczących budowy nowych zakładów lub dokonania znacznych zmian w już istniejących zakładach, które stosują procesy wiążące się z uwalnianiem substancji chemicznych wymienionych w załączniku III, Państwa Członkowskie biorą pod uwagę w pierwszym rzędzie, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 1996/61/WE ([1]), alternatywne procesy, techniki i praktyki, które cechują się podobną użytecznością, lecz nie powodują powstawania i uwalniania substancji wymienionych w załączniku III.

Artykuł 7

Gospodarowanie odpadami

1. Producenci i posiadacze odpadów podejmują wszelkie należyte starania, by uniknąć, w miarę możliwości, skażenia tych odpadów substancjami wymienionymi w załączniku IV.

2. Bez względu na postanowienia dyrektywy 96/59/WE ([2]), odpady składające się z, zawierające lub skażone dowolną z substancji wymienionych w załączniku IV są unieszkodliwiane lub odzyskiwane, bez nieuzasadnionej zwłoki i zgodnie z przepisami części 1 załącznika V, w sposób zapewniający zniszczenie lub nieodwracalne przekształcenie zawartości trwałego zanieczyszczenia organicznego tak, aby pozostałe odpady i uwolnienia nie wykazywały cech trwałych zanieczyszczeń organicznych.

Przy dokonywaniu operacji związanych z unieszkodliwianiem lub odzyskiem, od odpadów można oddzielić wszelkie substancje wymienione w załączniku IV, pod warunkiem że substancje te zostaną następnie unieszkodliwione zgodnie z postanowieniami pierwszego akapitu.

([1]) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

([2]) Dyrektywa Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) (Dz.U. L 243 z 24.9.1996, str. 31).

▼B

3. Operacje związane z unieszkodliwianiem lub odzyskiem, wynikiem których może być odzyskanie, recykling, regeneracja lub ponowne użycie substancji wymienionych w załączniku IV, są zakazane.

4. W drodze odstępstwa od ust. 2:

▼M4

a) odpady zawierające jakiekolwiek substancje wymienione w załączniku IV lub przez nie zanieczyszczone mogą być usuwane lub odzyskiwane w inny sposób, zgodnie ze stosownym prawodawstwem wspólnotowym, pod warunkiem że zawartość wymienionych substancji w odpadach kształtuje się poniżej dopuszczalnych wartości stężeń, które mają być określone w załączniku IV. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 3. Do momentu określenia dopuszczalnych wartości stężeń zgodnie z taką procedurą właściwy organ państwa członkowskiego może w odniesieniu do usuwania lub odzyskiwania odpadów przyjąć lub stosować dopuszczalne wartości stężeń lub szczególne wymogi techniczne na mocy niniejszej litery;

▼B

b) Państwo Członkowskie lub właściwy organ wyznaczony przez takie Państwo Członkowskie może, w wyjątkowych przypadkach, zezwolić na obchodzenie się w inny sposób z odpadami wymienionymi w części 2 załącznika V, zawierającymi lub skażonymi dowolną z substancji wymienionych w załączniku IV w stopniu nieprzekraczającym dopuszczalnych wartości stężenia, które mają być określone w części 2 załącznika V, zgodnie z metodą wymienioną w części 2 załącznika V, pod warunkiem że:

   i) przedmiotowy posiadacz wykazał, zgodnie z wymogami właściwego organu zainteresowanego Państwa Członkowskiego, że odkażanie odpadów, w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku IV nie było wykonalne oraz że zniszczenie lub nieodwracalne przekształcenie zawartości trwałego zanieczyszczenia organicznego, dokonane zgodnie z najlepszą praktyką ekologiczną lub najlepszymi dostępnymi technikami, nie jest rozwiązaniem pożądanym ze względu na ochronę środowiska, przy czym właściwy organ zezwolił następnie na wykonanie alternatywnej operacji;

   ii) operacja ta jest zgodna z odnośnym prawodawstwem wspólnotowym i z warunkami ustanowionymi w odnośnych dodatkowych środkach, o których mowa w ust. 6;

   oraz

   iii) zainteresowane Państwo Członkowskie poinformowało pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o udzielonym przez siebie zezwoleniu oraz o jego uzasadnieniu.

5. ►M4 Dla celów ust. 4 lit. b niniejszego artykułu Komisja określa dopuszczalne wartości stężeń w załączniku V część 2. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 3. ◄

Do czasu ustanowienia dopuszczalnych wartości stężenia:

a) właściwy organ może ustalić lub stosować dopuszczalne wartości stężenia lub szczególne wymogi techniczne w odniesieniu do odpadów, gospodarowanie którymi podlega postanowieniom ust. 4 lit. b);

b) jeśli gospodarowanie danymi odpadami podlega postanowieniom ust. 4 lit. b), zainteresowani posiadacze przekazują właściwemu organowi informacje na temat zawartości trwałego zanieczyszczenia organicznego w odpadach.

▼B

6. W stosownych przypadkach i przy uwzględnieniu rozwoju technicznego i odnośnych wytycznych i decyzji międzynarodowych oraz wszelkich zezwoleń udzielonych przez Państwo Członkowskie, lub właściwy organ wyznaczony przez to Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 4 i załącznikiem V, Komisja może przyjąć dodatkowe środki dotyczące stosowania niniejszego artykułu. Komisja określi formularz służący do przekazywania informacji przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 4 lit. b) ppkt iii). Środki te ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 ust. 2.

7. Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja dokona przeglądu odstępstw określonych w ust. 4, w świetle wydarzeń międzynarodowych i rozwoju technicznego, w szczególności w odniesieniu do rozwiązań pożądanych ze względu na ochronę środowiska.

Artykuł 8

Plany wdrożeniowe

1. Podczas przygotowywania krajowych planów wdrożeniowych Państwa Członkowskie, zgodnie z ich wewnętrznymi procedurami, stworzą społeczeństwu na wczesnym etapie rzeczywiste możliwości uczestniczenia w tym procesie.

2. Niezwłocznie po przyjęciu swojego krajowego planu wdrożeniowego, zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji, Państwo Członkowskie przekaże ten plan zarówno Komisji, jak i innym Państwom Członkowskim.

3. Podczas przygotowywania swoich planów wdrożeniowych Komisja i Państwa Członkowskie wymieniają, w miarę potrzeby, informacje na temat ich treści.

4. W ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja sporządzi plan wykonania zobowiązań Wspólnoty wynikających z Konwencji.

Niezwłocznie po przyjęcia wspólnotowego planu wdrożeniowego Komisja przekaże ten plan Państwom Członkowskim.

W miarę potrzeby Komisja dokonuje przeglądu i odpowiednio uaktualnia wspólnotowy plan wdrożeniowy.

Artykuł 9

Monitoring

Komisja ustanowi w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi, i zgodnie z aktualnym stanem rozwoju wiedzy i umiejętności, stosowne programy i mechanizmy dotyczące regularnego przesyłania danych z badań monitoringowych na obecność w środowisku dioksyn, furanów i PCB, określonych w załączniku III. Przy ustanawianiu takich programów i mechanizmów uwzględnione zostaną w należyty sposób zmiany dokonane w Protokole i w Konwencji.

Artykuł 10

Wymiana informacji

1. Komisja i Państwa Członkowskie ułatwiają i podejmują wymianę informacji, wewnątrz Wspólnoty i z państwami trzecimi, dotyczących minimalizacji lub, tam gdzie jest to możliwe, wyeliminowania produkcji, stosowania lub uwalniania trwałych zanieczyszczeń organicznych oraz dotyczących substancji alternatywnych, wskazując przy tym na związane z takimi alternatywami ryzyko oraz ekonomiczne i społeczne koszty.

▼B

2. W odniesieniu do trwałych zanieczyszczeń organicznych Komisja i Państwa Członkowskie w miarę potrzeby wspierają i ułatwiają realizację:

a) programów na rzecz kształtowania świadomości, w tym dotyczących kwestii związanych ze skutkami dla zdrowia i środowiska tych substancji i ich alternatyw, jak również z redukcją lub wyeliminowaniem ich produkcji, stosowania lub uwalniania, a w szczególności programów, które:

   i) są skierowane do decydentów politycznych i innych;

   ii) są skierowane do szczególnie wrażliwych grup społecznych;

b) dotyczą informowania społeczeństwa;

c) dotyczą szkoleń, w tym szkoleń pracowników, naukowców, wychowawców, personelu technicznego i kadr zarządzających.

3. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ([1]), informacje na temat zdrowia i bezpieczeństwa ludzi i środowiska nie mogą być uznawane za poufne. Wymieniając inne informacje z krajami trzecimi, Komisja i Państwa Członkowskie zapewniają ochronę wszelkich informacji poufnych zgodnie ze wspólnie przyjętymi uzgodnieniami.

Artykuł 11

Pomoc techniczna

Zgodnie z art. 12 i art. 13 Konwencji Komisja i Państwa Członkowskie współpracują w dostarczaniu stosownej i szybkiej technicznej i finansowej pomocy krajom rozwijającym się i państwom znajdującym się w okresie przekształceń w celu udzielenia pomocy, na ich wniosek i w ramach dostępnych zasobów oraz uwzględniając ich szczególne potrzeby, w rozwijaniu i wzmacnianiu zdolności do pełnego wykonania ich zobowiązań wynikających z Konwencji. Takie wsparcie może być również przekazywane za pośrednictwem organizacji pozarządowych.

Artykuł 12

Sprawozdawczość

1. Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji, co trzy lata, informacje na temat wykonywania niniejszego rozporządzenie, w tym informacje dotyczące naruszeń i kar.

2. Państwa Członkowskie dostarczają Komisji corocznie danych statystycznych na temat rzeczywistej lub szacunkowej łącznej produkcji i wprowadzenia do obrotu dowolnej z substancji wymienionych w załączniku I lub II.

3. W terminie trzech lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie co trzy lata, Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji:

a) informację zbiorczą opracowaną w oparciu o zgłoszenia dotyczące zapasów, otrzymane na mocy art. 5 ust. 2;

b) informację zbiorczą opracowaną w oparciu o spisy uwolnień sporządzone na podstawie art. 6 ust. 1;

c) informację zbiorczą na temat obecności w środowisku dioksyn, furanów i PCB, określonych w załączniku III, opracowaną na podstawie art. 9.

([1]) Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.

▼B

4. W odniesieniu do danych i informacji przekazywanych przez Państwa Członkowskie, na podstawie ust. 1, 2 i 3, Komisja opracuje wcześniej wspólny formularz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

5. Komisja opracowuje, w takich odstępach czasu, jakie zostaną ustalone przez Konferencję Stron Konwencji, sprawozdanie dotyczące substancji wymienionych w Konwencji, w oparciu o informacje przekazane przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ust. 2, i przekazuje to sprawozdanie Sekretariatowi Konwencji.

6. Komisja, co trzy lata, opracowuje sprawozdanie z wykonywania niniejszego rozporządzenia i połączy je z informacjami dostępnymi już w ramach rejestru EPER, ustanowionego na mocy decyzji Komisji 2000/479/WE ([1]), wykazu emisji CORINAIR dla EMEP (Wspólnego programu monitoringu i oceny transgranicznego przenoszenia zanieczyszczeń na dalekie odległości w Europie) oraz z informacjami przekazanymi przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 1, 2 i 3 w celu przygotowania sprawozdania syntetycznego. Sprawozdanie to zawiera informacje na temat stosowania odstępstw, o których mowa w art. 7 ust. 4. Komisja przesyła podsumowanie sprawozdania syntetycznego do Parlamentu Europejskiego i Rady, a także udostępnia je bezzwłocznie opinii publicznej.

Artykuł 13

Kary

Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące kar za naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie działania niezbędne dla zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa Członkowskie zgłaszają te przepisy Komisji nie później niż w rok od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jak również zgłaszać będą bezzwłocznie wszelkie późniejsze zmiany w tych przepisach.

▼M4

Artykuł 14

Zmiana załączników

1. Za każdym razem, kiedy substancja zostaje wymieniona w konwencji lub protokole Komisja, w stosownych przypadkach, zmienia odpowiednio załączniki I, II i III.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 16 ust. 3.

2. Za każdym razem, kiedy substancja zostaje wymieniona w konwencji lub protokole Komisja, w stosownych przypadkach, zmienia odpowiednio w załącznik IV.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

3. Komisja przyjmuje zmiany do istniejących pozycji w załącznikach I, II i III, w tym ich dostosowanie do postępu naukowo-technicznego.

([1]) Decyzja Komisji 2000/479/WE z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie wdrożenia europejskiego rejestru emisji zanieczyszczeń (EPER) zgodnie z art. 15 dyrektywy Rady 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC) (Dz.U. L 192 z 28.7.2000, str. 36).

▼M4

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 16 ust. 3.

4. Komisja przyjmuje zmiany do istniejących pozycji w załączniku IV i zmiany do załącznika V, w tym ich dostosowanie do postępu naukowo-technicznego.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

▼B

Artykuł 15

Właściwe organy

Każde Państwo Członkowskie wyznacza właściwy organ lub organy odpowiedzialne za realizację zadań administracyjnych koniecznych do wykonania niniejszego rozporządzenia. Informuje ono Komisję o wyznaczeniu takich organów nie później niż w trzy miesiące od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Komitet do spraw ogólnych

1. Komisję wspomaga Komitet ustanowiony na mocy art. 29 dyrektywy 67/548/EWG dla wszelkich spraw wynikających z niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem spraw dotyczących odpadów.

2. Kiedy w niniejszym rozporządzeniu powoływane są postanowienia tego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Jako termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE przyjmuje się trzy miesiące.

▼M4

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

▼B

Artykuł 17

Komitet do spraw odpadów

1. Komisję wspomaga Komitet ustanowiony na mocy art. 18 dyrektywy 75/442/EWG dla wszelkich spraw dotyczących odpadów, wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Kiedy w niniejszym rozporządzeniu powoływane są postanowienia niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Jako termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE przyjmuje się trzy miesiące.

▼M4

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

▼B

Artykuł 18

Zmiany w dyrektywie 79/117/EWG

W części B pt. „Trwałe związki chloroorganiczne” załącznika do dyrektywy 79/117/EWG skreśla się pozycje od 1 do 8.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼M7

ZAŁĄCZNIK I

Część A – substancje wymienione w Konwencji i w Protokole oraz substancje wymienione tylko w Konwencji

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
Eter tetrabromodifenylu $C_{12}H_6Br_4O$			1. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia eteru tetrabromodifenylu równego 10 mg/kg lub mniejszego od tej wartości (wagowo 0,001 %), jeżeli występuje on w substancjach, preparatach lub wyrobach bądź wchodzi w skład części wyrobu o zmniejszonej palności. 2. W drodze odstępstwa zezwala się na produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie następujących produktów: a) bez uszczerbku dla lit. b) wyrobów i preparatów o stężeniu eteru tetrabromodifenylu poniżej 0,1 % wagowo, jeżeli są one produkowane częściowo lub w całości z materiałów poddanych recyklingowi lub materiałów z odpadów przygotowanych do wtórnego użycia; b) sprzętu elektrycznego i elektronicznego objętego zakresem dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]). 3. Wykorzystanie wyrobów będących w użyciu w Unii przed dniem 25 sierpnia 2010 r., zawierających eter tetrabromodifenylu jako składnik takich wyrobów, powinno być dozwolone. Artykuł 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie w odniesieniu do tych wyrobów.
Eter pentabromodifenylu $C_{12}H_5Br_5O$			1. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia eteru pentabromodifenylu równego 10 mg/kg lub mniejszego od tej wartości (wagowo 0,001 %), jeżeli występuje on w substancjach, preparatach lub wyrobach bądź wchodzi w skład części wyrobu o zmniejszonej palności. 2. W drodze odstępstwa zezwala się na produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie następujących produktów: a) bez uszczerbku dla lit. b) wyrobów i preparatów o stężeniu eteru pentabromodifenylu poniżej 0,1 % wagowo, jeżeli są one produkowane częściowo lub w całości z materiałów poddanych recyklingowi lub materiałów z odpadów przygotowanych do wtórnego użycia; b) sprzętu elektrycznego i elektronicznego objętego zakresem dyrektywy 2002/95/WE. 3. Wykorzystanie wyrobów będących w użyciu w Unii przed dniem 25 sierpnia 2010 r., zawierających eter pentabromodifenylu jako składnik takich wyrobów, powinno być dozwolone. Artykuł 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie w odniesieniu do tych wyrobów.

▼M7

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
Eter heksabromodifenylu $C_{12}H_4Br_6O$			1. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia eteru heksabromodifenylu równego 10 mg/kg lub mniejszego od tej wartości (wagowo 0,001 %), jeżeli występuje on w substancjach, preparatach lub wyrobach bądź wchodzi w skład części wyrobu o zmniejszonej palności. 2. W drodze odstępstwa zezwala się na produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie następujących produktów: a) bez uszczerbku dla lit. b) wyrobów i preparatów o stężeniu eteru heksabromodifenylu poniżej 0,1 % wagowo, jeżeli są one produkowane częściowo lub w całości z materiałów poddanych recyklingowi lub materiałów z odpadów przygotowanych do wtórnego użycia; b) sprzętu elektrycznego i elektronicznego objętego zakresem dyrektywy 2002/95/WE. 3. Wykorzystanie wyrobów będących w użyciu w Unii przed dniem 25 sierpnia 2010 r., zawierających eter heksabromodifenylu jako składnik takich wyrobów, powinno być dozwolone. Artykuł 4 ust. 2 akapit trzeci i czwarty mają zastosowanie w odniesieniu do tych wyrobów.
Eter heptabromodifenylu $C_{12}H_3Br_7O$			1. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia eteru heptabromodifenylu równego 10 mg/kg lub mniejszego od tej wartości (wagowo 0,001 %), jeżeli występuje on w substancjach, preparatach lub wyrobach bądź wchodzi w skład części wyrobu o zmniejszonej palności. 2. W drodze odstępstwa zezwala się na produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie następujących produktów: a) bez uszczerbku dla lit. b) wyrobów i preparatów o stężeniu eteru heptabromodifenylu poniżej 0,1 % wagowo, jeżeli są one produkowane częściowo lub w całości z materiałów poddanych recyklingowi lub materiałów z odpadów przygotowanych do wtórnego użycia; b) sprzętu elektrycznego i elektronicznego objętego zakresem dyrektywy 2002/95/WE. 3. Wykorzystanie wyrobów będących w użyciu w Unii przed dniem 25 sierpnia 2010 r., zawierających eter heptabromodifenylu jako składnik takich wyrobów, powinno być dozwolone. Artykuł 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie w odniesieniu do tych wyrobów.

▼**M7**

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS) $C_8F_{17}SO_2X$ (X = OH, sole metali ($O\text{-}M^+$), halogenek, amid i inne pochodne, w tym polimery)			1. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia PFOS równego 10 mg/kg lub mniejszego od tej wartości (wagowo 0,001 %), jeżeli występuje on w substancjach lub preparatach. 2. Do celów niniejszej pozycji art. 4 ust. 1 lit. b) ma zastosowanie do stężenia PFOS w półproduktach lub wyrobach, lub ich częściach, jeżeli stężenie PFOS jest niższe niż 0,1 % masy obliczanej w stosunku do masy strukturalnie lub mikrostrukturalnie odrębnych części zawierających PFOS, lub w przypadku wyrobów włókienniczych bądź innych materiałów powlekanych, jeżeli gęstość PFOS jest mniejsza niż 1 $\mu g/m^2$ powlekanego materiału. 3. Wykorzystanie wyrobów będących w użyciu w Unii przed dniem 25 sierpnia 2010 r., zawierających PFOS jako składnik takich wyrobów, powinno być dozwolone. Artykuł 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie w odniesieniu do tych wyrobów. 4. Pianki gaśnicze wprowadzone do obrotu przed dniem 27 grudnia 2006 r. mogą być stosowane do dnia 27 czerwca 2011 r. 5. Jeżeli ilość uwalniana do środowiska jest ograniczona do minimum, zezwala się – pod warunkiem że państwa członkowskie przedłożą Komisji co cztery lata sprawozdanie z postępów w eliminowaniu PFOS – na produkcję i wprowadzanie do obrotu do następujących zastosowań: a) do dnia 26 sierpnia 2015 r. – jako środki zwilżające wykorzystywane w kontrolowanych systemach galwanizacji; b) powłoki fotolitograficzne lub antyrefleksyjne stosowane w procesach fotolitograficznych; c) powłoki fotograficzne stosowane do filmów, papieru lub płyt drukowych; d) filtry mgły olejowej stosowane w niedekoracyjnym twardym chromowaniu (VI) galwanicznym w układach pętli zamkniętej; e) ciecze hydrauliczne na potrzeby lotnictwa. Jeżeli odstępstwa wymienione w lit. a)–e) powyżej dotyczą produkcji lub zastosowania w instalacjach objętych zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE ([2]), zastosowanie mają odpowiednie najlepsze techniki zapobiegania i minimalizowania emisji PFOS opisane w informacjach publikowanych przez Komisję na podstawie art. 17 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2008/1/WE. Gdy tylko nowe szczegółowe informacje na temat zastosowań oraz bezpieczniejszych substancji lub technologii alternatywnych w przypadku zastosowań, o których mowa w lit. b)–e), stają się dostępne, Komisja dokonuje przeglądu każdego z odstępstw, o których mowa w akapicie drugim, tak aby:

▼M7

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
			(i) PFOS zostały stopniowo wycofane z użycia, gdy tylko stosowanie bezpieczniejszych rozwiązań alternatywnych stanie się możliwe do wykonania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia; (ii) odstępstwa mogły być nadal dopuszczane do niezbędnych zastosowań, dla których bezpieczniejsze rozwiązania alternatywne nie istnieją, pod warunkiem że przekazane zostaną informacje o tym, jakie działania podjęto w celu znalezienia bezpieczniejszych rozwiązań alternatywnych; (iii) emisja PFOS do środowiska została zminimalizowana poprzez zastosowanie najlepszych dostępnych technik. ►**M8** 6. Jako metody badań służące do wykazania zgodności substancji, preparatów i wyrobów z przepisami ust. 1 i 2 stosowane są normy przyjęte przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN). Każda inna metoda analityczna, w odniesieniu do której użytkownik może wykazać podobną efektywność, mogłaby być wykorzystywana jako alternatywa dla norm CEN. ◄
DDT (1,1,1-trichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo)etan)	50-29-3	200-024-3	—
Chlordan	57-74-9	200-349-0	—
Heksachlorocykloheksan, łącznie z lindanem	58-89-9 319-84-6 319-85-7 608-73-1	200-401-2 206-270-8 206-271-3 210-168-9	—
Dieldryna	60-57-1	200-484-5	—
Endryna	72-20-8	200-775-7	—
Heptachlor	76-44-8	200-962-3	—
▼M8 Endosulfan	115-29-7 959-98-8 33213-65-9	204-079-4	1. Wprowadzanie do obrotu i stosowanie wyrobów wyprodukowanych przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających endosulfan jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone do dnia 10 stycznia 2013 r. 2. Stosowanie i wprowadzanie do obrotu wyrobów znajdujących się już w użytkowaniu przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających endosulfan jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone. 3. Art. 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie do wyrobów, o których mowa w ust. 1 i 2.
▼M7 Heksachlorobenzen	118-74-1	200-273-9	—

▼M7

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
Chlordekon	143-50-0	205-601-3	—
Aldryna	309-00-2	206-215-8	—
Pentachlorobenzen	608-93-5	210-172-5	—
Policholorowane bifenyle (PCB)	1336-36-3 i inne	215-648-1 i inne	Nie naruszając przepisów dyrektywy 96/59/WE, dopuszcza się stosowanie wyrobów znajdujących się już w użytkowaniu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
Mireks	2385-85-5	219-196-6	—
Toksafen	8001-35-2	232-283-3	—
Heksabromobifenyl	36355-01-8	252-994-2	—

([1]) Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 19.
([2]) Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

Część B – substancje wymienione tylko w Protokole

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
▼M8 Heksachlorobutadien	87-68-3	201-765-5	1. Wprowadzanie do obrotu i stosowanie wyrobów wyprodukowanych przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających heksachlorobutadien jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone do dnia 10 stycznia 2013 r. 2. Stosowanie i wprowadzanie do obrotu wyrobów znajdujących się już w użytkowaniu przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających heksachlorobutadien jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone. 3. Art. 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie do wyrobów, o których mowa w ust. 1 i 2.
Polichlorowane naftaleny ([1])			1. Wprowadzanie do obrotu i stosowanie wyrobów wyprodukowanych przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających polichlorowane naftaleny jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone do dnia 10 stycznia 2013 r. 2. Stosowanie i wprowadzanie do obrotu wyrobów znajdujących się już w użytkowaniu przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających polichlorowane naftaleny jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone. 3. Art. 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie do wyrobów, o których mowa w ust. 1 i 2.

▼M8

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Szczególne wyłączenie dla stosowania jako produkt pośredni lub inna specyfikacja
Chloroalkany C10-13 (krótkołańcuchowe parafiny chlorowane)	85535-84-8	287-476-5	1. W drodze odstępstwa, produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji lub preparatów zawierających chloroalkany w stężeniach niższych niż 1 % masy jest dozwolone. 2. W drodze odstępstwa, produkcja, wprowadzanie do obrotu, oraz stosowanie następujących zastosowań są dopuszczalne, pod warunkiem że państwa członkowskie przekazują Komisji, nie później niż do roku 2015, a następnie co cztery lata, informacje na temat postępów dokonanych w eliminowaniu chloroalkanów: a) produkty hamujące palność w gumie stosowanej w przenośnikach taśmowych w górnictwie; b) produkty hamujące palność w szczeliwach używanych przy wałach i zaporach. 3. Wprowadzanie do obrotu i stosowanie wyrobów wyprodukowanych przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających chloroalkany jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone do dnia 10 stycznia 2013 r. 4. Stosowanie i wprowadzanie do obrotu wyrobów znajdujących się już w użytkowaniu przed dniem 10 lipca 2012 r. lub w tym dniu, zawierających chloroalkany jako składnik takich wyrobów, jest dozwolone. 5. Art. 4 ust. 2 akapity trzeci i czwarty mają zastosowanie do wyrobów, o których mowa w ust. 1 i 2. Gdy tylko dostępne staną się nowe informacje na temat zastosowań oraz bezpieczniejszych substancji lub technologii alternatywnych Komisja dokonuje przeglądu każdego z odstępstw, o których mowa w pkt 2, tak aby zastosowania chloroalkanów zostały wycofane.

▼M7

►M8 (1) Polichlorowane naftaleny to związki chemiczne oparte na układzie pierścieni naftalenowych, w których jeden lub kilka atomów wodoru zastąpiono atomami chloru. ◄

▼B

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ SUBSTANCJI OBJĘTYCH OGRANICZENIAMI

Część A. Substancje wymienione w Konwencji i w Protokole

SUBSTANCJA	Nr CAS	Nr WE	Warunek ograniczenia
–			

Część B. Substancje wymienione jedynie w Protokole

SUBSTANCJA	Nr CAS	Nr WE	WARUNEK OGRANICZENIA

▼B

ZAŁĄCZNIK III

WYKAZ SUBSTANCJI OBJĘTYCH PRZEPISAMI DOTYCZĄCYMI REDUKCJI UWOLNIEŃ

SUBSTANCJA (nr CAS)

Polichlorowane dibenzo-p-dioksyny i dibenzofurany (PCDD/PCDF)

Heksachlorobenzen (HCB) (nr CAS: 118-74-1)

Polichlorowane bifenyle (PCB)

Węglowodory aromatyczne wielocykliczne (PAH) ([1])

▼M7

Pentachlorobenzen (nr CAS 608-93-5)

([1]) Dla celów inwentaryzacji emisji stosuje się następujące cztery oznaczenia związków chemicznych: benzo(a)piren, benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten i indeno(1,2,3-cd)piren.

▼M9

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz substancji objętych przepisami dotyczącymi gospodarowania odpadami określonymi w art. 7

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Dopuszczalna wartość stężenia, o której mowa w art. 7 ust. 4 lit. a)
Endosulfan	115-29-7 959-98-8 33213-65-9	204-079-4	50 mg/kg
Heksachlorobutadien	87-68-3	201-765-5	100 mg/kg
Polichlorowane naftaleny ([1])			10 mg/kg
Chloroalkany C10-13 (krótkołańcuchowe parafiny chlorowane) (SCCP)	85535-84-8	287-476-5	10 000 mg/kg
Eter tetrabromodifenylu $C_{12}H_6Br_4O$			Suma stężeń eteru tetrabromodifenylu, eteru pentabromodifenylu, eteru heksabromodifenylu i eteru heptabromodifenylu: 1 000 mg/kg
Eter pentabromodifenylu $C_{12}H_5Br_5O$			
Eter heksabromodifenylu $C_{12}H_4Br_6O$			
Eter heptabromodifenylu $C_{12}H_3Br_7O$			
Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS) $C_8F_{17}SO_2X$ (X = OH, sole metali (O-M^+), halogenek, amid i inne pochodne, w tym polimery)			50 mg/kg
Polichlorowane dibenzo-p-dioksyny i dibenzofurany (PCDD/PCDF)			15 µg/kg ([2])
DDT (1,1,1-trichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo)etan)	50-29-3	200-024-3	50 mg/kg
Chlordan	57-74-9	200-349-0	50 mg/kg
Heksachlorocykloheksan, łącznie z lindanem	58-89-9 319-84-6 319-85-7 608-73-1	210-168-9 200-401-2 206-270-8 206-271-3	50 mg/kg
Dieldryna	60-57-1	200-484-5	50 mg/kg
Endryna	72-20-8	200-775-7	50 mg/kg
Heptachlor	76-44-8	200-962-3	50 mg/kg

▼M9

Substancja	Nr CAS	Nr WE	Dopuszczalna wartość stężenia, o której mowa w art. 7 ust. 4 lit. a)
Heksachlorobenzen	118-74-1	200-273-9	50 mg/kg
Chlordekon	143-50-0	205-601-3	50 mg/kg
Aldryna	309-00-2	206-215-8	50 mg/kg
Pentachlorobenzen	608-93-5	210-172-5	50 mg/kg
Polichlorowane bifenyle (PCB)	1336-36-3 i inne	215-648-1	50 mg/kg ([3])
Mireks	2385-85-5	219-196-6	50 mg/kg
Toksafen	8001-35-2	232-283-3	50 mg/kg
Heksabromobifenyl	36355-01-8	252-994-2	50 mg/kg

([1]) Polichlorowane naftaleny to związki chemiczne oparte na układzie pierścieni naftalenowych, w których jeden lub kilka atomów wodoru zastąpiono atomami chloru.

([2]) Dopuszczalną wartość oblicza się dla PCDD oraz PCDF zgodnie z następującymi współczynnikami równoważnymi toksyczności (TEF):

PCDD	TEF
2,3,7,8-TeCDD	1
1,2,3,7,8-PeCDD	1
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01
OCDD	0,0003
PCDF	TEF
2,3,7,8-TeCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
PCDD	TEF
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
OCDF	0,0003

([3]) Tam gdzie to stosowne, wykorzystuje się metodę obliczeniową określoną w europejskich normach EN 12766-1 i EN 12766-2.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

ZAGOSPODAROWANIE ODPADÓW

Część 1. Unieszkodliwianie i odzysk na podstawie art. 7 ust. 2

Do celów art. 7 ust. 2 dopuszcza się następujące procesy unieszkodliwiania lub odzysku odpadów, przewidziane w załączniku IIA i IIB dyrektywy 75/442/EWG, o ile są one stosowane w sposób, który zapewnia zniszczenie lub nieodwracalne przekształcenie zawartości trwałego zanieczyszczenia organicznego.

D9 Przeróbka fizyczno-chemiczna,

D10 Spalanie w ziemi, oraz

R1 Wykorzystanie głównie jako paliwo lub inny środek wytwarzający energię, z wyłączeniem odpadów zawierających PCB.

▼M5

R4 Recykling/odzysk metali oraz związków metali, pod następującymi warunkami: Działania ograniczają się do pozostałości z procesów produkcji żelaza i stali, takich jak pył lub osady powstałe w wyniku oczyszczania gazów lub zgorzelina walcownicza lub pył z filtrów zawierających cynk pochodzący ze stalowni, pył z systemów oczyszczania gazów z pieców do wytopu miedzi, oraz podobne odpady i ługowane pozostałości zawierające ołów z produkcji metali nieżelaznych. Wyłącza się odpady zawierające PCB. Operacje ograniczają się do procesów odzysku żelaza i stopów żelaza (wielkie piece, piece szybowe i piece trzonowe) i metali nieżelaznych (proces w piecu obrotowym Waelza, procesy kąpieli metalowej z wykorzystaniem pieców pionowych lub poziomych), pod warunkiem że urządzenia spełniają minimalne wymogi dotyczące dopuszczalnych wielkości emisji PCDD i PCDF określone w dyrektywie 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów ([1]), niezależnie od tego, czy procesy te objęte są zakresem tej dyrektywy, oraz nie naruszając innych przepisów dyrektywy 2000/76/WE, gdzie ma to zastosowanie, ani przepisów dyrektywy 96/61/WE.

▼B

Na podstawie tej części niniejszego załącznika przed zniszczeniem lub nieodwracalnym przekształceniem można przeprowadzić operację przeróbki wstępnej, pod warunkiem że substancja wymieniona w załączniku IV, która zostanie wyodrębniona z odpadów w trakcie przeróbki wstępnej, będzie następnie usunięta zgodnie z postanowieniami tej części niniejszego załącznika. ►M5 Jeżeli tylko część produktu lub odpadów, jak np. urządzenie do przetwarzania odpadów, zawiera trwałe zanieczyszczenia organiczne lub jest nimi skażona, zostaje ona oddzielona, a następnie usunięta zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia. ◄ Ponadto na podstawie tej części niniejszego załącznika przed taką przeróbką wstępną lub przed zniszczeniem lub nieodwracalnym przekształceniem można dokonać operacji ponownego pakowania i czasowego składowania.

▼M2

Część 2. Odpady i operacje, do których stosuje się art. 7 ust. 4 lit. b)

Do celów art. 7 ust. 4 lit. b) zezwala się na przeprowadzenie następujących operacji w odniesieniu do wyszczególnionych odpadów, określonych za pomocą sześciocyfrowego kodu zgodnie z klasyfikacją zawartą w decyzji Komisji 2000/532/WE ([2])

▼M3

Operacji przeróbki wstępnej przed stałym składowaniem zgodnie z tą częścią niniejszego załącznika można dokonać pod warunkiem, że substancja wymieniona w załączniku IV, wyodrębniona z odpadów w trakcie przeróbki wstępnej, będzie następnie usunięta zgodnie z postanowieniami części 1 niniejszego załącznika. Ponadto na podstawie tej części niniejszego załącznika przed taką przeróbką wstępną lub przed stałym składowaniem można dokonać operacji ponownego pakowania i czasowego składowania.

([1]) Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 91.

([2]) Decyzja Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępująca decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 226 z 6.9.2000, str. 3). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Rady 2001/573/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 18).

▼M9

Odpady sklasyfikowane w decyzji Komisji 2000/532/WE		Maksymalne dopuszczalne wartości stężeń substancji wymienionych w załączniku IV ([1])	Działanie
10	ODPADY Z PROCESÓW TERMICZNYCH	Chloroalkany C10-13 (krótkołańcuchowe parafiny chlorowane) (SCCP): 10 000 mg/kg; Aldryna: 5 000 mg/kg; Chlordan: 5 000 mg/kg; Chlordekon: 5 000 mg/kg; DDT (1,1,1-trichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo) etan): 5 000 mg/kg; Dieldryna: 5 000 mg/kg; Endosulfan: 50 000 mg/kg; Endryna: 5 000 mg/kg; Heptachlor: 5 000 mg/kg; Heksabromobifenyl: 5 000 mg/kg; Heksachlorobenzen: 5 000 mg/kg; Heksachlorobutadien: 1 000 mg/kg; Heksachlorocykloheksan, łącznie z lindanem: 5 000 mg/kg; Mireks: 5 000 mg/kg; Pentachlorobenzen: 5 000 mg/kg; Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS) ($C_8F_{17}SO_2X$) (X = OH, sole metali (O-M^+), halogenek, amid i inne pochodne, w tym polimery): 50 mg/kg; Polichlorowane bifenyle (PCB) ([3]): 50 mg/kg; Polichlorowane dibenzo-p-dioksyny i dibenzofurany (PCDD/PCDF) ([4]): 5 mg/kg; Polichlorowane naftaleny*: 1 000 mg/kg; Suma stężeń eteru tetrabromodifenylu ($C_{12}H_6Br_4O$), eteru pentabromodifenylu ($C_{12}H_5Br_5O$), eteru heksabromodifenylu ($C_{12}H_4Br_6O$) i eteru heptabromodifenylu ($C_{12}H_3Br_7O$): 10 000 mg/kg; Toksafen: 5 000 mg/kg;	Stałe składowanie jest dozwolone wyłącznie po spełnieniu następujących warunków: 1) składowanie odbywa się w jednym z następujących miejsc: — bezpiecznym, głębokim, podziemnym magazynie zbudowanym w twardej skale; — kopalniach soli; — składowisku odpadów niebezpiecznych (pod warunkiem że odpady zostały zestalone lub, tam gdzie to technicznie możliwe, częściowo zestabilizowane, zgodnie z wymogami klasyfikacji odpadów podanymi w podrozdziale 1903 decyzji 2000/532/WE. 2) Przestrzega się przepisów dyrektywy Rady 1999/31/WE (*) i decyzji Rady 2003/33/WE (**). 3) Zostało udowodnione, że wybrane działanie jest bardziej korzystne dla środowiska.
10 01	Odpady z elektrowni i innych *obiektów* energetycznego spalania paliw (z wyłączeniem 19)		
10 01 14* ([2])	Popioły paleniskowe, żużle pyły z kotłów z procesów współspalania zawierające substancje niebezpieczne		
10 01 16*	Popioły lotne z procesów współspalania zawierające substancje niebezpieczne		
10 02	Odpady z hutnictwa żelaza i stali		
10 02 07*	Odpady stałe z oczyszczania gazów odlotowych zawierające substancje niebezpieczne		
10 03	Odpady z hutnictwa aluminium		
10 03 04*	Żużle z produkcji pierwotnej		
10 03 08*	Słone żużle z produkcji wtórnej		
10 03 09*	Czarne kożuchy żużlowe z produkcji wtórnej		
10 03 19*	Pyły z gazów odlotowych zawierające substancje niebezpieczne		
10 03 21*	Inne cząstki stałe i pyły (łącznie z pyłami z młynów kulowych) zawierające substancje niebezpieczne		
10 03 29*	Odpady z przetwarzania słonych żużli i czarnych kożuchów żużlowych zawierające substancje niebezpieczne		
10 04	Odpady z hutnictwa ołowiu		
10 04 01*	Żużle z produkcji pierwotnej i wtórnej		

▼M9

Odpady sklasyfikowane w decyzji Komisji 2000/532/WE		Maksymalne dopuszczalne wartości stężeń substancji wymienionych w załączniku IV ([1])	Działanie
10 04 02*	Kożuchy żużlowe i zgary z produkcji pierwotnej i wtórnej		
10 04 04*	Pyły z gazów odlotowych		
10 04 05*	Inne cząstki i pyły		
10 04 06*	Odpady stałe z oczyszczania gazów odlotowych		
10 05	Odpady z hutnictwa cynku		
10 05 03*	Pyły z gazów odlotowych		
10 05 05*	Odpady stałe z oczyszczania gazów odlotowych		
10 06	Odpady z hutnictwa miedzi		
10 06 03*	Pyły z gazów odlotowych		
10 06 06*	Odpady stałe z oczyszczania gazów odlotowych		
10 08	Odpady z hutnictwa pozostałych metali nieżelaznych		
10 08 08*	Słone żużle z produkcji pierwotnej i wtórnej		
10 08 15*	Pyły z gazów odlotowych zawierające substancje niebezpieczne		
10 09	Odpady z odlewnictwa żelaza		
10 09 09 *	Pyły z gazów odlotowych zawierające substancje niebezpieczne		
16	ODPADY NIEUJĘTE W INNYCH GRUPACH W WYKAZIE		
16 11	Odpadowe okładziny i materiały ogniotrwałe		
16 11 01*	Węglopochodne okładziny piecowe i materiały ogniotrwałe z procesów metalurgicznych zawierające substancje niebezpieczne		

▼M9

Odpady sklasyfikowane w decyzji Komisji 2000/532/WE		Maksymalne dopuszczalne wartości stężeń substancji wymienionych w załączniku IV ([1])	Działanie
16 11 03*	Inne okładziny piecowe i materiały ogniotrwałe z procesów metalurgicznych zawierające substancje niebezpieczne		
17	ODPADY Z BUDOWY I ROZBIÓRKI (WŁĄCZNIE Z WYDOBYTĄ ZIEMIĄ Z MIEJSC SKAŻONYCH)		
17 01	Beton, cegły, płyty, ceramika		
17 01 06*	Zmieszane lub wysegregowane odpady z betonu, gruzu ceglanego, odpadowych materiałów ceramicznych i elementów wyposażenia zawierające substancje niebezpieczne		
17 05	Gleba i ziemia (włącznie z glebą i ziemią wydobytą z miejsc skażonych), kamienie i urobek z pogłębiania		
17 05 03*	Gleba i ziemia oraz kamienie zawierające substancje niebezpieczne		
17 09	Inne odpady z budowy i rozbiórki		
17 09 02*	Odpady budowlane i rozbiórkowe zawierające PCB (np. substancje i przedmioty zawierające PCB: szczeliwa, wykładziny podłogowe zawierające żywice, szczelne zespoły okienne, kondensatory)		
17 09 03*	Inne odpady budowlane i rozbiórkowe (w tym odpady zmieszane) zawierające substancje niebezpieczne		
19	ODPADY Z URZĄDZEŃ DO GOSPODAROWANIA ODPADAMI ORAZ Z POZAZAKŁADOWYCH OCZYSZCZALNI ŚCIEKÓW I INSTALACJI UZDATNIANIA WODY PRZEZNACZONEJ DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI ORAZ WODY DO CELÓW PRZEMYSŁOWYCH		

▼M9

Odpady sklasyfikowane w decyzji Komisji 2000/532/WE		Maksymalne dopuszczalne wartości stężeń substancji wymienionych w załączniku IV (1)	Działanie
19 01	Odpady z termicznego przekształcania odpadów		
19 01 07*	Odpady stałe z oczyszczania gazów odlotowych		
19 01 11*	Popioły i żużle paleniskowe zawierające substancje niebezpieczne		
19 01 13*	Popioły lotne zawierające substancje niebezpieczne		
19 01 15*	Pyły z kotłów zawierające substancje niebezpieczne		
19 04	Odpady zeszklone i z procesów zeszkliwiania		
19 04 02*	Popioły lotne i inne odpady z oczyszczania gazów odlotowych		
19 04 03*	Niezeszklona faza stała		

(1) Te dopuszczalne wartości mają zastosowanie wyłącznie do składowisk odpadów niebezpiecznych i nie mają zastosowania do stałych składowisk podziemnych odpadów niebezpiecznych, w tym kopalni soli.
(2) Wszelkie odpady oznaczone gwiazdką „*” są uznawane za odpady niebezpieczne na mocy dyrektywy 2008/98/EWG i podlegają przepisom tej dyrektywy.
(3) Tam, gdzie to stosowne, wykorzystuje się metodę obliczania określoną w europejskich normach EN 12766-1 i EN 12766-2.
(4) Dopuszczalną wartość oblicza się dla PCDD oraz PCDF zgodnie z następującymi współczynnikami równoważnymi toksyczności (TEF):

PCDD	TEF
2,3,7,8-TeCDD	1
1,2,3,7,8-PeCDD	1
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01
OCDD	0,0003
PCDF	TEF
2,3,7,8-TeCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
OCDF	0,0003

(*) Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1.
(**) Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 27.